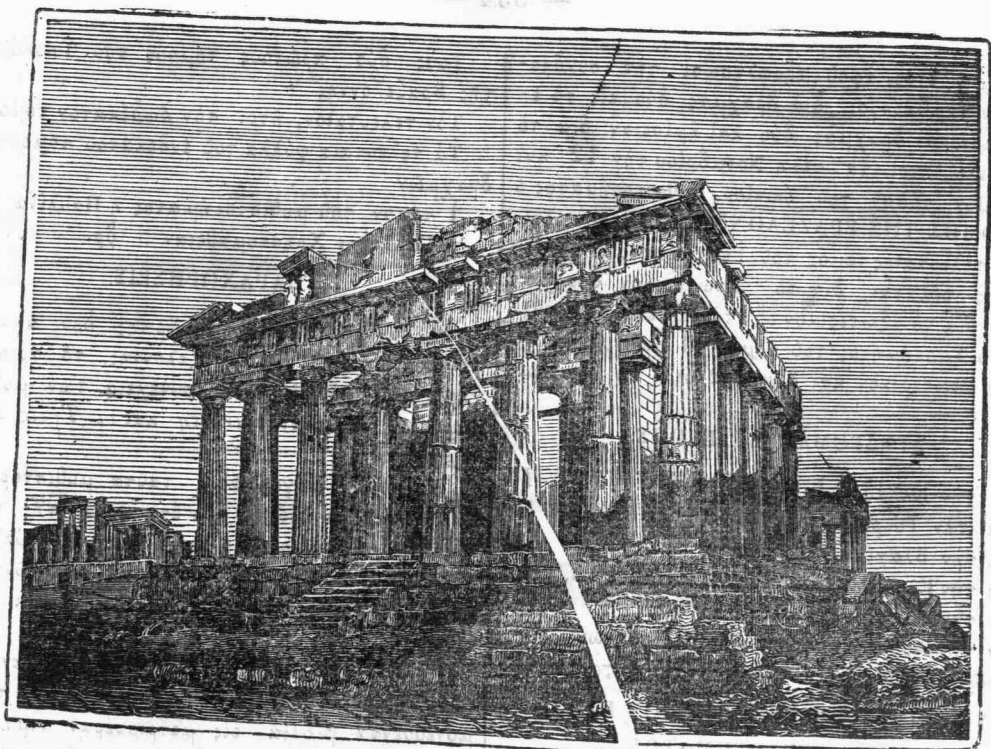

ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 47.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1854.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ Εὐτέρπη βαίνει ἤδη εἰς τὸ ὄγδοον ἔτος ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως, τρίτον δὲ ἀπὸ τῆς νέας διευθύνσεως. Μ' ὅλας τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ Διεύθυνσις ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν, πιστὴ εἰς τὸ πρόγραμμά της ἀκριβῶς ἐξεπλήρωσεν ὅσα ὑποσχέθη εἰς τὴν Ἀγγελίαν της, καταχωρηθεῖσαν εἰς τὸ 24 φύλλον τῆς Εὐτέρης τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Τὸ παρὸν ἔτος ἡ Εὐτέρπη θέλει ἐκδοθῇ ἄνευ παραρτήματος, ἡ ὅλη αὐτῆς θέλει εἶσθαι ἐκλεκτὴ, οἱ τακτικοὶ αὐτῆς συντάκται Κ.Κ. Ζαλακώστας καὶ Κ. Πῶπ (Γοργίας) καὶ ἄλλοι νέοι καὶ νεάνιδες τιμῶντες τὴν ἐθνικὴν φιλολογίαν, ἐγγυῶνται, οὕτως εἰπεῖν, τὰς ὑποσχέσεις τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ εἰκονογραφίαι τῆς Εὐτέρης ἦσαν ἐγγεγραμμέναι ἐπιτηδεύειν, μετὰ πολλῆς δὲ σπουδῆς ἐνεβυχώσαμεν τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην βιομηχανίαν.

Εἰς τὸ μέλλον θέλομεν πασχίσει ἔτι πλέον νὰ προσεγγίσωμεν τὰς ἐν τῇ Εὐτέρπῃ δημοσιευόμενας ξυλογραφίας εἰς τὰ περιοδικὰ συγγράμματα.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται διότι ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι κανὲν περιοδικὸν σύγγραμμα δὲν δύναται νὰ εὐδοθῇ ἄνευ τοῦ συστήματος τῆς προπληρωμῆς. Ἐν ποτὲ καθυστερήσῃ ἡ ἀποστολὴ τοῦ συγγράμματος ἂν πεισθῇ ὁ συνδρομητὴς ὅτι ἡ συνδρομὴ του δὲν περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἡ Εὐτέρπη θέλει ἐκδίδεσθαι δις τοῦ μηνὸς ὡς καὶ πρότερον ἀνὰ δεκαπενθήμερον ἑκαστον δεφυλλάδιον θέλει σύγκεισθαι ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων· οἱ ἐξοφλήσαντες τὴν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεάν μὲ τὸ 49 φυλλάδιον τῆς Εὐτέρης, ἥτοι τὸ Α'. φυλλάδιον τοῦ νέου ἔτους, τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ ὑποκόμματος τῆς Βραζελόννης τοῦ τόμου II.

Οἱ γινόμενοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν Εὐτέρπην διὰ

τὸ τρέχον ἔτος, ἀφοῦ ἐξοφλήσῃ τὴν συνδρομήν των λαμβάνουσι, διὰ δραχμὰς δύο εἰς τὸ ἑσωτερικὸν καὶ δραχμὰς δύο καὶ ἡμίσειαν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου τὸν 12 καὶ τελευταῖον τόμον τοῦ ὥραιου μυθιστορήματος ὁ ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ. Διὰ τοὺς λοιποὺς ὁ τελευταῖος τόμος τοῦ Ἰποκόμητος τῆς Βραζελόννης τιμᾶται, διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δραχμὰς πέντε, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐξ' τὰ δὲ τελευταῖα φύλλα τοῦ Ἰποκόμητος τοῦ τόμου 11 δραχμὰς 4 50 διὰ τὰ ἑσωτερικὸν καὶ δραχ. 2 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΥΤΕΡΠΗΣ.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ.	15
Διὰ τὴν Τουρκίαν εἰκοσάρια	5
Διὰ τὴν Βλαχίαν δίστηλα	5
Διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἰονίους νήσους φρ.	15
Διὰ τὴν Ῥωσσίαν ρούβλια ἀργυρᾶ	6 1[2]
Διὰ τὴν Αὐστρίαν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, τάλ. Αὐστρ.	5 4[2]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΥΤΕΡΠΗΣ ΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ.

ΑΝΕΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

Ὁ γινόμενος συνδρομητὴς εἰς τὴν Εὐτέρπην διὰ τὸ τρέχον ἔτος, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ λαβῇ καὶ τὰ προηγούμενα δύο ἔτη θέλει προπληρῶσει συγκαταβατικῶς ὡς ἐξῆς:

Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀντὶ δρ. 42 δραχ.	35
Διὰ τὴν Τουρκίαν ἀντὶ 13 εἰκοσ. εἰκοσάρια	41
Διὰ τὴν Βλαχίαν ἀντὶ δίστ. 15 δίστηλ.	11
Διὰ τὴν Ῥωσσίαν ἀντὶ ρούβλ. 15 ρούβλ. ἀργ.	11

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΥΤΕΡΠΗΣ ΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀντὶ δρ. 57 δρ.	50
Διὰ τὴν Τουρκίαν ἀντὶ εἰκοσ. 16 εἰκοσ.	44
Διὰ τὴν Βλαχίαν ἀντὶ δίστ. 16 δίστ.	14
Διὰ τὴν Ῥωσσίαν ἀντὶ ρούβλ. 16 ρούβλ. ἀρ.	14

Κατὰ τὰ δύο παρελθόντα ἔτη ἦτοι μέχρι τῆς 30 7bris 1853 ἐξεδόθησαν ὡς παράρτημα τῆς Εὐτέρπης, ὁκτώ τόμοι τοῦ Ἰποκόμητος τῆς Βραζελόννης καὶ τινὰ φύλλα τοῦ ἐνάτου τόμου, ὡς καὶ εἰς τόμος τοῦ μυθιστορήματος ἡ Μικρούλα, οἱ συνδρομηταὶ λοιπὸν θέλουσι λάβει οὐ μόνον τοὺς ῥηθέντας τόμους, ἀλλὰ καὶ δωρεὰν τοὺς 2 πρώτους τόμους τοῦ ῥηθέντος μυθιστορήματος, ὡς καὶ τὸν τελευταῖον, δηλ. θέλουσιν ἀποκτήσει ὁλόκληρον τὸ σῶμα συγκείμενον ἐκ δώδεκα τόμων ἐπέκεινα τῶν φύλλων τυπογραφικῶν ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς πρώτης κατηγορίας ἦτοι τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς συνδρομῆς εἰς τὴν Εὐτέρπην, λαμβάνουσι δωρεάν,

Τὸ μυθιστόρημα ἡ Μικρούλα ἀξίας δρ.	3
1 τόμον τοῦ μυθιστορήμ. ἡ Παυλίνα ἀξ. δρ.	3
1 Γαλλικὴν Χρηστομάθειαν ἀξ. δρ.	4

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς δευτέρας κατηγορίας λαμβάνουσι δωρεάν ὡς προείπαμεν,

Τοὺς δύο πρώτους τόμους τοῦ Ἰποκόμητος τῆς Βραζελόννης

Τὸν τελευταῖον, ἦτοι τὸν δωδέκατον τόμον
Τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ ἐνδεκάτου τόμου ἀξίας 6
δραχμῶν
1 τόμον τοῦ μυθιστορήματος ἡ Παυλίνα δρ. 3
1 Γαλλικὴν Χρηστομάθειαν δρ. 4

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Εὐτέρπης δὲν ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ Ἰποκόμητος τῆς Βραζελόννης, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Δουμᾶ, εἶναι συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων Μετὰ εἰκοσιν ἔτη καὶ οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες.

Τὰ πολλοῦ λόγου ἀξία ταῦτα μυθιστορήματα ἐξεδόθησαν τὰ πρῶτα δύο ἔτη παρὰ τῆς παρελθούσης διευσθύνσεως εἰς ὁκτὼ τόμους, φύλλα τυπογραφικὰ ὡς ἔγγιστα ἑκατὸν καὶ ἐτιμῶντο δρ. δεκαοκτὼ ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ εἰκοσι εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρπης ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ μνημονευθέντα βιβλία εἰς μετριτέραν τιμὴν. Θέλοντες καὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν καταβιάζομεν τὴν τιμὴν τῶν δύο τούτων μυθιστορημάτων εἰς δρ. ἐννέα διὰ τὸ ἑσωτερικόν, φράγκα 11 διὰ τὴν Εὐρώπην, εἰκοσάρια τουρκικὰ 2 1[4] διὰ τὴν Τουρκίαν καὶ δίστηλα δύο ἡμισυ διὰ τὴν Μολδοβλαχίαν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἔχουσιν εἰμὴ μόνον οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι συνδρομηταὶ τῆς Εὐτέρπης, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποστείλωμεν ἑσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς εἰς κανένα ἀνεξαιρέτως τὰ βιβλία ταῦτα, ἀνπρῶτον δὲν λάβωμεν τὰ χρήματα ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν δικαιωμάτων, λέγομεν ἐλεύθερα, διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν, τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους λαμβάνουσι 5 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων.

Ἡ Εὐτέρπη, ἐλπίζομεν, μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων, εὐτυχεῖ νὰ χαίρῃ τὴν εὖνοιαν τοῦ ὥραιου φύλου. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τέσσαρες νεάνιδες ἐξ Ἀθηνῶν Αἰ ΚΚ. Σ. Φ. καὶ Π. Κ., ἐξ Ἐρμουπόλεως ἡ Κ. Κ. Σ. ἐκ Πατρῶν ἡ Κ. Π. Μ. ἀφιλοκερδῶς μᾶς συνέδραμον, αἱ πρῶται διὰ μετάφρασεων, ἡ τελευταία διὰ ποιημάτων τὰ δημοσιευθέντα αὐτῶν ἄθρα εἶναι ἐκ τῶν καλητέρων, τόσον διὰ τὸ γλαφυρὸν τῆς γραφίδος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης. Πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους ἰδοὺ ὅτι ἐν Ἑλλάδι τὸ ὥραιον φύλον ἤρχισε νὰ συνοικειοῦται τὴν φιλολογίαν. Πρὸς τὰς νεάνιδας ταύτας ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας ὡς καὶ εἰς τινὰς νέους ἐκ τῶν λογίων μας διὰ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀποσταλέντα φιλολογικὰ πονήματα.

Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ὀλίγιστοι μόνον εἰς Ἀθήνας δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπέναντι τοσούτων ζημιῶν τὰς ὁποίας ἡ Διεύθυνσις ὑπέστη ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν ἡ καθυστέρησις αὐτῇ κα-

θίσταται ἀδικιολόγητος· τοῦ εὐσυνειδήτους τοῦ-
του· συνδρομητῆς θέλομεν καταδιώξει δικαστι-
κῶς· ἄνευ διακρίσεως· ἂν δὲν ἀποστείλωσι τὰς
συνδρομὰς.

Ἡ Διεύθυνσις
Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

Συνέχεια, ἴδε φυλ. 46.

Ὁ χειροῦργος καὶ ὁ τραυματίζε.

— Ναί, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, ἔλεγεν ὁ Ροῦ-
χερ, πιέζων χειρόγραφά τινα εἰς χαρτοφυλάκιον,
ἔμεινες τέλος πάντων εἰς τὴν φρονιμωτέραν ἀπόφα-
σιν. Τώρα σὲ θεωρῶ ὡς λυτρωμένον. — Βιάζεσαι
παρὰ πολὺ, φίλε μου, ἔλεγεν ὁ Χενιέρος, καθήμε-
νος πρὸ ἐστίας καὶ πυρπολῶν ἐπιστολάς, ἐσώθην
ὡς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἡ τρικυμία ἔρριψε γυ-
μνὸν καὶ πτωχὸν ἐπὶ σκοπέλου ἐρήμου. — Πολὺ
καλὰ, φίλε μου· ἰδὺ ἐντοσούτῳ κἄτι τι· ὁ ἔρμος
αὐτὸς βράχος εἶναι μία ἐλπίς, ἥτις θὰ μεγαλώσῃ.
— Καὶ ἔπειτα; — Ἐπειτα, ὑπάρχει ἡ Θεία Πρό-
νοια. — Ἡ Θεία Πρόνοια ὑπῆρχε καὶ δι' ὅλους
ὅσοι ἀπωλέσθησαν ἐξ ἀθλιότητος. — Ὅσοι ἐχάθη-
σαν ἀμφίβαλλον περὶ αὐτῆς. — Φίλε μου Ροῦχερ,
δὲν ἔχω τὴν διάθεσιν νὰ λύσω προβλήματα μετα-
φυσικά· ἔχομεν ἄλλο καλῆτερον νὰ πράξωμεν τώ-
ρα, σὺ κ' ἐγώ. — Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶμαι ἐτοιμος, Χε-
νιέρε. — Κ' ἐγώ, εὐθύς· ἀλλ' ἐὰν ὁμιλῇς πάντοτε
δὲν θὰ εἰσπορέσω ποτὲ νὰ καύσω αὐτάς τὰς ἐπι-
στολάς, διότι τὰς ἀναγινώσκω ταχέως πρὶν τὰς
ρίψω εἰς τὸ πῦρ. — Διὰ τὴν νὰ τὰς ἀναγινώσκεις;
καύσε σωρηδὸν ὅλ' αὐτά τὰ παλεόχαρτα· τὸ πῦρ
εἶναι ὁ ἐμπειρότερος διορθωτὴς ὧν τῶν ἀνοησιῶν
τοῦ παρελθόντος. Ἄ! ἐὰν ἡδύνατό τις νὰ καύσῃ
διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ τὰς ἀνοησίας τοῦ μέλ-
λοντος!

— Τί πρέπει νὰ τὴν κάμω αὐτήν; εἶπεν ὁ
Χενιέρος, συγκινούμενος, καὶ δεικνύων τὴν πρώτην
καὶ μακρὰν ἐπιστολήν τῆς Κομήσσης Μαργαρίτας.

— Καυσέ τα ὅλα, σὲ λέγω. Καυσέ τα ὅλα σω-
ρηδὸν χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς τίποτε, καθὼς ὁ Ἰούλιος
Καίσαρ ἔκαυσε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Πομπηίου μετὰ
τὴν νίκην τῶν Φερτάλων. — Νὰ καύσω αὐτήν τὴν
ἐπιστολήν; εἶπεν ὁ Χενιέρος, ἐμβλέπων τὸ γράμ-
μα δι' ὀφθαλμῶν μεστῶν τρυφερότητος καὶ πόνου.
— Ἐπρεπε μάλιστα ἀπὸ αὐτὴν ν' ἀρχίσῃς, Χενιέρε.
— Μὲ ἡγάπα ὅταν τὴν ἔγραφε! — Τώρα δὲ ὁμι-
λεῖς σὰν παιδί, ἀγαθὲ μου Χενιέρε. Ὅταν ὁμοῦ
γένῃς πεντήκοντα δύο ἐτῶν καθὼς ἐγώ, δὲν θὰ ἔ-
χῃς ποιαύτην ἀπλοήθειαν. — Ροῦχερ, τὴν εἶχες
καὶ σὺ ὅταν ἦσουν τριάκοντα ἐτῶν ὡς ἐγώ. — Εἰς

αὐτὸ ἀπατάσαι, φίλε μου. Ἐγὼ δὲν εἶχα σπουδαί-
ως εἰμὴ τρεῖς μόνως γυναῖκες, καὶ αὗται δὲν μὲ
ἐπροξένησαν καμμίαν θανάσιμον θλίψιν. — Εἶχες
ἐκλέξει καλῶς; — Ὡ! πολὺ καλῶς! — Καὶ τὰς
ἐλησμόνησες; — Τὰς ἀγαπῶ ἀκόμη, καὶ πάντοτε
παρεκίνησα τοὺς φίλους μου νὰ τὰς ἀγαποῦν. Αὐ-
ταὶ εἶναι αἱ μόναι γυναῖκες αἵτινες μοῦ ἐνέπνευσαν
τοὺς καλητέρους στίχους. — Τοὺς ὁποίους; ἐδημο-
σίευσες; — Εἰς τὰ συγγράμματά μου, μάλιστα,
Χενιέρε. — Μὲ τὰ τρία ὀνόματά των; — Καὶ
ποῖα ὀνόματα Χενιέρε; Ἐλένη, Διδώ, καὶ Κλεοπά-
τρα. — Ροῦχερ, οἱ ἀστεῖσμοί σου εἶναι ἴτω; εὐά-
ρεστοι, ἀλλ' ἐδῶ δὲν εἶναι κατάλληλοι. Δὲν τὸ πι-
στεύω· σ' ἔκαμαν κ' ἐμεδίασες. — Καθὼς μεδί-
αζεις ὅταν δὲν ἔχῃ πλέον δάκρυα. . . . Ροῦχερ νομί-
ζεις ὅτι ἡ ὥρα εἶναι ἀρμοδίᾳ διὰ τὴν ἀναχώρησίν
μας; — Ὅχι ἀκόμη, εἶπεν ὁ Ροῦχερ ἐξετάζων ἀπὸ
τοῦ παραθύρου τὴν πεδιάδα καὶ τὸν οὐρανόν. —
Δὲν ἐνύκτωσεν ἀκόμη καλὰ. . . . Δι' ἐμὲ νυκτό-
νει πάντοτε. — Χενιέρε πρότεγε! εὕρισκεσαι εἰς
ἀνάρβωσιν· μὴ θέλῃς πάλιν νὰ ξανακυλίσῃς; —
Στοχάζεσαι αὐτὴν τὴν γυναῖκα; τὴν ἐννοεῖς; εἶπεν
ὁ Ἀνδρέας, πτύσσων τὴν πολῦτιμον ἐπιστολήν περ-
σματοῶδες εἰς τὰς χεῖράς του. — Τὴν στοχάζομαι
ἀριστα, φίλε μου, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναλαμβά-
νῃς πάντοτε τὰ αὐτά;

— Ναί Ροῦχερ, ἐφόσον δὲν τὴν ἐννοῶ. — Ἐν
τούτοις εἶναι πολὺ ἀπλῆ. . . . Ἡ γυνή. — Ὅχι,
ἡ ἱστορία τῆς. Πάν ὅ,τι μοῦ διηγήθῃς, καλὲ μου
Χενιέρε, μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅλην τὴν ὑπόθεσιν·
ὁ σύζυγος αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ὁ Κόμης Πρεσσοῦ, εἶ-
ναι ἕνας μαριώδης βρασιλόφρων· ἐδιοῖκει ἐν τάγμα
Ἑλβετῶν τὴν 40 Αὐγούστου, καὶ τὸ ὄνομά του ἐ-
στόλισε συχνάκις τὰς στήλας τοῦ Φιλολάου, μὲ
σωρεῖαν ἀναθεματισμῶν. Ἐπειτα, ὁ Κόμης αὐτὸς
ἔμεινε κρυμμένος εἰς ὑπόγειόν τι τοῦ μεγάρου του,
ἀφίνων τὴν γυναῖκά του νὰ πλανᾶται ὡς τυχοδιώ-
κτρια· κατόπιν, αἰφνιδίως ὁ βασιλικὸς ὀρίζων
καθαρίζεται, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος
τούλάχιστον, τέσσαρες ἐπαρχίαι· ἐπαναστατοῦσι
κατὰ τῆς δημοκρατίας· ὁ Ταλλιὲν ὅστις δὲν εἶναι
ὑποπτος γράφει εἰς τὴν Συμβατικὴν, τὰ σοβαρότε-
ρα νέα· ὁ Μηνύτωρ τῆς 40 Μαΐου ἀναγγέλλει ὅτι ἡ
λευκή σημαία ὑψώθη εἰς Λονδίνον. — Αὐτὰ ὅλα
ἤρκεσαν ἑκατονταπλασίως νὰ ἀποδώσω τὴν ζωὴν
εἰς τὸν ἀνάνδρον ἐκεῖνον Κόμητα Πρεσσό. Τότε
ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κρύπτην του, καὶ ὑπάγει νὰ
ἀνεύρῃ τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν
αὐτὴ δὲν τὸν εἶχε πλέον καθόλου εἰς τὸν νοῦν της,
ἀλλ' ἐσυλλογίζετο πολὺ περὶ τῆς ἐλευθερίας της.
— Αὐτὸ φαίνεται ἀρκετὰ ὀρθόν, εἶπεν ὁ Χενιέ-
ρος, ἐπανορθὼν τὴν ρυτίδωσιν, ἣν ἐπαθεν ἤδη ἡ
πολύτιμος ἐπιστολή· καὶ, ἂν παραδεχθῶ, ὅτι λέ-
γεις, Ροῦχερ, ἂν παραδεχθῶ τὸ συμπέρασμα τοῦτο
ὡς πολὺ λογικόν, ἡ Κυρία Πρεσσό, δὲν εἶχε καμ-
μίαν ἄλλην διαγωγὴν νὰ δεῖξῃ πρὸς ἐμὲ, ἐπραξεν
ὅ,τι ὤφειλε νὰ πράξῃ· ὁ σύζυγος, κυρίαρχος, ὠπλι-
σμένος· δι' ὧν αὐτοῦ τῶν δικαίων ἦτον ἐμπρός;